

Pondelok 14. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 14.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: Jairova
prosba; diskretnosť ženy;
vytrvalá modlitba.

JAIRUS JE V MESTE dôležitý človek.
Ľudia si ho vážia a majú ho radi.
Dnes je však možno najsmutnejší deň
jeho života: práve videl zomierať
svoju dcéru. Už nejaký čas trpela
chorobou, ktorá sa napriek všetkým
použitým liečebným prostriedkom
nedala vyliečiť. Výsledok bol pre
mnohých viac než predvídateľný. Keď
do jeho domu prichádzajú ľudia, aby
sa s dievčatkom naposledy rozlúčili,

Jairus si uvedomí, že ešte nie je všetko stratené. Počul o mužovi, ktorý robí zázraky: určite niečo dokáže. Odhodlane sa ho teda vydáva hľadať. Keď ho nájde, padne na kolená a prosebným tónom mu hovorí: „Pred chvíľkou mi zomrela dcéra; ale poď, vlož na ňu ruku a ožije“ (Mt 9, 18).

V tejto krátkej a ráznej vete je priepasť smútku a priepasť nádeje. Po úvodnej strašnej správe – „pred chvíľkou mi zomrela dcéra“ – nasleduje prosba, ktorá sa v skutočnosti javí takmer ako príkaz: „poď, vlož na ňu ruku“. Je to naliehavá prosba, ktorá sa rodí z viery, z dôvery v Ježišovu všemohúcnosť. Preto svoju prosbu uzatvára istotou: „a ožije“. Tieto tri akordy Jairovej modlitby môžu byť vzorom aj pre nás. Tento muž sa vzoprel zdravému rozumu, keď sa obrátil na Pána, a urobil to preto,

lebo bol presvedčený, že zázrak je možný.

„Všetky veci majú svoj čas,“
poznámenal raz svätý Josemaría.
„Pán dokonale pozná naše potreby,
ale chce, aby sme ho prosili s
rovnakou naliehavosťou ako postavy
v evanjeliu“^[1]. Ježiš musel byť dojatý,
keď počul Jairovu prosbu plnú viery.
Preto vstal a spolu so svojimi
učeníkmi sa vybral do domu tohto
muža. Nevieme, do akej miery je Pán
citlivý na naše problémy a prosby,
ktoré mu predkladáme, ale môžeme
si byť istí, že ich pozná lepšie ako my
sami. Napriek tomu nám chcel
umožniť, aby sme mali účasť na jeho
dielach prostredníctvom našej
prosebnnej modlitby. Okrem toho, že
prosba k Bohu posilňuje našu vieru,
postupne nás uvádza do tajomstva
Božej vôle.

ZATIAL' ČO BOL Ježiš na ceste do Jairovho domu, nenápadne k nemu pristúpila chorá žena. Svätý Matúš upresňuje, že už dvanásť rokov trpela na krvotok. Za ten čas aj ona minula všetky svoje peniaze, aby našla liek, no bezvysledne. Pri pohľade na túto scénu sa zdá rozumné myslieť si, že sa mnohokrát obrátila na Boha a prosila o vyriešenie svojho problému. Pri tejto príležitosti vycítila, že Ježiš by jej mohol splniť to, po čom tak túžila, a „pristúpila k nemu odzadu a dotkla sa obruby jeho odevu. Povedala si totiž v duchu: *Ak sa dotknem čo len jeho odevu, ozdravím*“ (Mt 9, 20-21).

Pán, keď si všimol silu, ktorá z neho vyšla, „obrátil sa, a keď ju zazrel, povedal: *Dúfaj, dcéra, tvoja viera ťa uzdravila*“ (Mt 9, 22). Táto žena sa na rozdiel od Jaira neodvážila vysloviť svoju prosbu. Možno sa kvôli chorobe, ktorou trpela, hanbila a necítila sa dosť silná na to, aby

všetkým prítomným vysvetlila chorobu, ktorou trpela. Namiesto toho urobila gesto, ktoré, ľudsky povedané, nemalo veľký zmysel, ale ktoré svedčilo o odvážnej viere: dotkla sa Ježišovho pláštá. A to, čo nedokázali vyriešiť všetky vtedajšie liečebné postupy, on vyriešil odvážnym a diskrétnym prejavom viery.

„Z toho chápeme, že na Pánovu cestu sú pripustení všetci: nikto by sa nemal cítiť, že je votrelec alebo že nemá právo. Na prístup k jeho srdcu, k Ježišovmu srdcu, je len jedna požiadavka: cítiť, že potrebuje uzdravenie, a zveriť sa mu“^[2]. Aké sú moje vnútorné choroby, tie, na ktoré sa, podobne ako táto trpiaca žena, možno ani neodvažujem myslieť alebo ich navonok vyjadriť? Verím, že Boh je dosť silný na to, aby ma uzdravil, ak je to pre mňa to najlepšie? Jairova dcéra a táto žena sú ďalším dôkazom, že Pán neprišiel

pre spravodlivých, ale pre hriešnikov
(porov. Lk 5, 32).

KEĎ JEŽIŠ PRIŠIEL do Jairovho domu, „videl pískajúcich na píšťalách a rozrušený dav“ (Mt 9, 23). Obrátil sa na všetkých prítomných a povedal im: „Odídte! Dievča neumrelo, ale spí“ (Mt 9, 24). Evanjelista zaznamenáva reakciu zástupu: „Oni ho vysmiali“ (Mt 9, 23). Jairus sa pravdepodobne cítil sklúčený, keď počul ten smiech. Vnútorne si možno najprv pomyslel, že situácia nemá veľký zmysel: jeho dcéra je mŕtva a nedá sa nič robiť. Rýchlo však obnovil svoju vieru a vytrval vo svojej prosbe. Rozhodol sa nasledovať Majstrove slová: poslal všetkých hostí preč, nechal Ježiša vstúpiť do izby svojej dcéry, on ju vzal za ruku a urobil zázrak: „Dievča vstalo“ (Mt 9, 25).

Niekedy, keď sa obraciame na Pána s prosbou, môžeme podobne ako Jairus zažiť chvíle zúfalstva. Vidíme, že naša modlitba neprináša okamžité ovocie a že ani ostatní ľudia neberú našu vieru vážne. Boh sa však často spolieha na našu vytrvalú dôveru v naše modlitby, pretože On vie lepšie ako my, ako veľmi nás tento záväzok posilňuje, ako sa naše srdce v tejto nádeji očisťuje. V skutočnosti to často bude skutočný zázrak, možno menej viditeľný, ale o to hlbší. Preto je jednou z charakteristík modlitby vytrvalosť. „Boh je trpezlivejší ako my a ten, kto s vierou a vytrvalosťou klope na dvere jeho srdca, nie je sklamaný. Boh vždy odpovedá. Vždy. Náš Otec dobre vie, čo potrebujeme; naliehanie neslúži na to, aby sme ho informovali alebo presvedčili, ale aby v nás živilo túžbu a očakávanie“^[3].

Jairus aj chorá žena nám ukazujú cestu k Pánovmu srdcu: naliehavá a

pokorná prosebná modlitba. Muž to robí výslovne a jasne, žena diskkrétne, ale odvážne. Obaja si získavajú Ježiša svojím uznaním svojej potreby, svojou odvahou a vierou. Panna Mária nám môže pomôcť predkladať naše prosby jej Synovi týmto spôsobom.

[1] Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 2-I-1971.

[2] František, *Anjel Pána*, 1-VII-2018.

[3] František, *Audiencia*, 11-XI-2020.
